

Arrest

nr. 293 064 van 22 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2023 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SOMERS, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker trad op 27 juni 2015 in Georgië in het huwelijk met zijn Belgische echtgenote.

Verzoeker kwam op 29 december 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 28 november 2016 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn (toenmalige) Belgische echtgenote.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 9 mei 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoeker diende op 10 augustus 2017 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische echtgenote.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 1 februari 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoeker diende op 7 maart 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

Verzoeker werd op 16 oktober 2018 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 20 mei 2020 werd verzoeker gevraagd om informatie over te maken in het kader van een socio-economisch onderzoek, zoals bedoeld in artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 10 juli 2020 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 246 236 van 16 december 2020 het beroep verwerpt.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 13 juli 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 264 272 van 25 november 2021 de beslissing vernietigt.

Op 3 augustus 2022 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van het minderjarig Belgisch kind A.K. U.

Op 2 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.08.2022 werd ingediend door:

Naam: U.

Voorna(a)m(en): T.

Nationaliteit: Georgië

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: Tbilisi

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind, de genaamde K. U. A. (RR. ...) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen doormiddel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt niet dat betrokkene samenwoont met zijn kind. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen.

Voor zover betrokkene, in figuurlijke zin, wil aantonen zijn kind weldegelijk te komen vervoegen door zijn financiële en/of affectieve band met het kind aan te tonen, zijn volgende documenten bij de aanvraag terug te vinden:

- Begeleidend schrijven van de advocaat van betrokkene dd. 2.11.2022
- Vonnis dd. 11.02.2022 van de Nederlandstalige Rechtbank van Eerste Aanleg Brussel
- 8 ongedateerde foto's (6 foto's waarop betrokkene staat afgebeeld met de referentiepersoon en/of de minderjarige broer W. en 2 foto's waarop enkel de kinderen staan afgebeeld)

Om het verblijfsrecht te kunnen toestaan aan betrokkene op basis van gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind, is het de bedoeling dat we kunnen vaststellen dat er sprake is van een gezinscel (aan de hand van de financiële en/of affectieve band met zijn kind), ondanks dat betrokkene niet gezamenlijk woonachtig is met zijn kind. Het komt aan betrokkene toe bewijzen aan te brengen dat hij een minimum aan gemeenschappelijk leven onderhoudt met de referentiepersoon.

Wat betreft de financiële band met de referentiepersoon, staat in het vonnis dd. 11.02.2022 te lezen dat betrokkene het afbetalingsplan voor de kosten van de kinderen nakomt, zoals opgesteld in het vonnis van 16.10.2020. Er worden bij huidige aanvraag gezinshereniging echter geen stavingsstukken neergelegd om de actuele financiële band met zijn kind aan te tonen.

Desalniettemin is enkel een financiële band tussen een ouder en een minderjarig Belgisch kind niet voldoende opdat er sprake kan zijn van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de ouder en het minderjarig kind. Er moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om een de facto gezinsband te creëren. Zulke factoren betreffen de aard en de duur van de relatie, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouder ten aanzien van het kind. Er moet sprake zijn van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden om te kunnen spreken van een familie- of gezinsleven (Arrest 276.347 van 23 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Om betrokkenes affectieve band met de referentiepersoon te staven, beschrijft het voorgelegde vonnis de omgangsregeling met zijn kinderen, namelijk K. U. A. en K. U. W. (NN. ...). In het vonnis staat te lezen dat de contacten tussen betrokkene en de kinderen initieel, na vonnis dd. 16.10.2020, via de bezoekerimte van het CAW zouden plaatsvinden. In de periode maart 2021 tot en met September 2021 vonden er zowel begeleide als niet-begeleide binnenbezoeken plaats in de bezoekerimte. Vervolgens kwamen betrokkene en de moeder van de kinderen, K. A., tot akkoord wat betreft een verdere verblijfsregeling op een zitting van 24 September 2021, bekrachtigd bij vonnis van 1.10.2021. Er werd afgesproken dat de kinderen drie zondagen per maand bij betrokkene zouden verblijven en de andere week van de maand in onderling overleg. Echter blijkt uit het vonnis dd. 11.02.2022 dat betrokkene niet strikt de afgesproken verblijfsregeling nakwam. In het vonnis wordt melding gemaakt dat betrokkene in oktober 2021 de kinderen twee van de drie zondagen niet kwam ophalen en de andere zondag te laat kwam opdagen. Betrokkene zette uiteen dat hij belet zou zijn geweest die dagen en dat er nadien geen contact was met de kinderen omwille van corona. Bijkomend vertelde hij dat er begin december 2021 nog contact was met de kinderen, nadien niet meer gelet de kinderen met de moeder In Georgië waren en dat er laatst nog contact was met de kinderen op 10 januari 2022. De rechtbank was in het vonnis van mening dat er kon blijken dat er communicatie is tussen de moeder en betrokkene, hoewel er misverstanden zijn tussen hen, en dat betrokkene betrokken wenst te blijven in het leven van de kinderen. Hoewel de moeder vroeg om opnieuw de contacten met betrokkene via de bezoekerimte te laten verlopen, achtte de rechtbank dit nog niet nodig. Betrokkene kreeg nog een kans om aan te tonen dat de regeling stipt kan worden nageleefd. De rechtbank legde vervolgens zelf een omgangsregeling

met de kinderen op, waarbij betrokkene elke tweede en vierde zondag van de maand evenals elke derde zaterdag van de maand de kinderen ophaalt en indien betrokkene de kinderen niet ophaalt uiterlijk om 9u 's morgens, het verblijf bij hem vervalt.

Voorts bevinden zich in het administratieve dossier allerhande meldingen van de moeder van de kinderen in de periode die dateren van na de aanvraag gezinshereniging, waarbij zij staat dat betrokkene de opgelegde verblijfsregeling door de rechtbank niet nakomt. Zij meent dat betrokkene de kinderen voor lange periode (zo'n 7 à 8 weken) niet komt ophalen, dat hij de kinderen vaak te laat komt ophalen en/of last minute de afspraak annuleert of dat het verblijf/contact met de kinderen wordt ingekort naar enkele uren in plaats van een volledige dag, dat hij niet tegemoet komt om een oplossing te zoeken wanneer hij problemen ervaart om de kinderen te komen ophalen/te laten verblijven bij hem, dat hij niet emotioneel betrokken is wanneer de kinderen ziek zijn en dat de kinderen meer stabiliteit en continuïteit hadden wanneer de omgangsregeling via de bezoekerimte van het CAW verliep. BIJ de meldingen van de moeder zijn stavingsstukken toegevoegd, zoals berichten naar betrokkene in een andere taal dan het Nederlands.

Hoewel aan betrokkene en de moeder een omgangsregeling omtrent de kinderen werd opgelegd door de rechtbank bij vonnis van 11.02.2022, kan niet afdoende blijken dat betrokkene effectief in de praktijk de afgesproken omgangsregeling nakomt. Het feit dat de rechtbank in het voorgelegde vonnis aangeeft dat betrokkene reeds eerder de afgesproken omgangsregeling niet naleefde, dat hij derhalve nog een kans kreeg om aan te tonen dat hij wel de omgangsregeling stipt kan naleven en de allerhande meldingen van de moeder van de kinderen vormen een begin van bewijs dat de omgangsregeling in weze niet wordt nageleefd, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel. Er kan uit de beschrijvingen in het vonnis en de allerhande meldingen van de moeder niet besloten worden dat er factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon voldoende standvastig is om van een gezinscel te kunnen spreken. Zo kan de kwaliteit en de continuïteit van de relatie tussen betrokkene en zijn kind en het engagement tegenover de referentiepersoon, door het dan wel dan niet ophalen van de referentiepersoon, niet blijken, wel integendeel. Aldus kunnen de effectief beleefde nauwe persoonlijke banden niet afdoende blijken uit het geheel van de beschikbare elementen in het administratief dossier. De 8 ongedateerde foto's doen daar geen afbreuk aan. Op 6 foto's is betrokkene te zien met referentiepersoon en/of zijn minderjarige broer William. Er kan niet uit worden afgeleid wanneer deze foto's genomen zijn, noch in welke context of bij aangelegenheid. Het betreffen slechts momentopnames. Op basis van slechts 6 foto's en dus slechts 6 momentopnames valt de standvastigheid van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon niet op te maken. In het licht van de bovenstaande uiteenzetting vormen de foto's geen deugdelijk bewijs van het daadwerkelijk invullen van het vaderschap.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen van de financiële en/of affectieve banden tussen betrokkene en zijn minderjarig Belgisch kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK).

“Eerste onderdeel,

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er bij gebrek aan voldoende bewijzen van de financiële of affectieve banden tussen verzoeker en de referentiepersoon geen verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter Verblijfswet kan worden toegestaan.

Uit de gegevens van het Rijksregister zou niet blijken dat betrokkene samenwoont met zijn kind.

Dit wordt echter ook nergens beweerd door verzoeker.

De verblijfswet stelt dat verzoeker zijn Belgisch minderjarig kind moet begeleiden of zich bij hem voegen. Dat betekent dat er een feitelijke gezinscel moet zijn.

Een "gezinscel" staat evenwel in dit geval niet gelijk met een samenwoonstverplichting. Ook affectieve en financiële banden kunnen een gezinscel aantonen.

Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat met een 'gezinscel' een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband bedoeld wordt. Hiertoe is een effectieve en duurzame vorm van samenwonen niet noodzakelijk vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

Verwerende partij stelt verder dat er niet wordt aangetoond dat verzoeker en de referentiepersoon een minimum aan gemeenschappelijk leven met elkaar onderhouden.

Verzoeker is het hier niet mee eens. Immers, het meest objectieve bewijsstuk dat er is wordt neergelegd, i.e. een vonnis van de Familierechtbank inzake de omgangsregeling.

Verzoeker beseft dat hij soms nalatig en onzorgvuldig is in het exact nakomen van deze regeling. Hij wenst echter toe te lichtend at dit voornamelijk komt, omdat hij al het nodige doet om zijn job te behouden, en zo veel mogelijk inkomsten te verwerven zodat hij alimentatie kan betalen, en zijn kinderen een zo goed mogelijke toekomst kan bezorgen.

Uit de bestreden beslissing valt in ieder geval niet af te leiden dat verzoeker geen financiële banden zou hebben met zijn Belgisch minderjarig kind.

Er wordt louter gesteld dat de effectief beleefde nauwe persoonlijke banden tot op heden onvoldoende zijn.

Verwerende partij gaat volledig voorbij aan het feit dat er een duidelijke opbouw van de gezinsrelatie is in dit dossier. Eerst was er enkel contact via de bezoekersruimte van het CAW. De Familierechtbank kwam evenwel tot de bevinding dat de contactmomenten uitgebreid moesten worden, wat ook gebeurde.

Thans is de procedure nog steeds hangende, en wordt deze om de zo veel maanden geëvalueerd. Momenteel vindt er een maatschappelijk onderzoek plaats, hetwelk geëvalueerd zal worden op de zitting d.d. 16.06.23.

Verzoeker is derhalve van oordeel dat er wel degelijk een 'minimum aan affectieve en/of financiële relatie is tussen beiden. Hij merkt op dat deze affectieve en financiële banden niet cumulatief aanwezig dienen te zijn.

Tweede onderdeel,

Krachtens artikel 8 EVRM dient verweerder rekening te houden met de gezinssituatie van verzoeker.

Verzoeker erkent dat het gezinsleven zoals beschermd onder art. 8 EVRM geen absoluut recht op een verblijfsstatus waarborgt, maar er dient echter wel een billijke afweging gemaakt te worden:

Verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 159 789 van 13 januari 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):

"Anderzijds, hoewel artikel 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een fairbalance-toets) te maken tussen de concurrerende belangen van het Individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuhez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140)."

Dat er sprake is van een familie- en gezinsleven staat vast. Dit kan immers worden afgeleid uit het vonnis van de Familierechtbank.

Er is wel degelijk een gezinsrelatie. Verzoeker verwijst hiervoor naar het eerste onderdeel van huidig middel.

Verzoeker heeft wel degelijk een betekenisvolle rol in het leven van zijn kinderen.

Verwerende partij mag geen kennelijk onredelijke invulling geven aan het begrip 'affectieve banden' door te eisen dat de ouder zeer actief betrokken is bij het leven van zijn kind. Er mogen geen strengere voorwaarden worden gesteld over het gezinsleven dan dat het beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM (RW 29 augustus 2018, nr. 208 378 en RW 18 Juni 2021, nr. 256 807).

Overeenkomstig de rechtspraak i.v.m. art. 8 EVRM (zie o.a. EHRM 3 oktober 2014 Jeunesse t. Nederland), dient bij deze belangenafweging rekening te worden met het belang van het kind. In het belang van het kind, wordt hij opgevoed door zijn beide ouders. Gelet op het feit dat het in casu over vijf kinderen gaat, stelt deze situatie zich nog scherper.

Dit wordt bevestigd door art. 9 en 18 IVRK (eigen onderlijning):

Art. 9 IVRK: 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

Art. 18 IVRK:

De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de eerste verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg."

3.2 Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarvan hij ook de schending aanvoert.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend

krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° (...) 2° (...) 3° (...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. 5° (...).”

Artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet voor de ouder van een minderjarig Belgisch kind in de voorwaarde dat deze ouder het minderjarig Belgisch kind vergezelt of zich bij hem voegt. Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen ‘begeleiden’ of ‘vervoegen’ moeten worden begrepen in die zin dat er een ‘gezinscel’ oftewel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een samenwoning strikt genomen niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044). Verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog ter zake. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder vervolgens wel degelijk heeft onderzocht of er sprake is van een gezinscel (een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband) en de bewijzen heeft onderzocht die verzoeker heeft voorgelegd in het kader van financiële en affectieve banden met de referentiepersoon, zijn minderjarig Belgisch kind. Verweerder concludeert: *“Bij gebrek aan voldoende bewijzen van de financiële en/of affectieve banden tussen betrokkene en zijn minderjarig Belgisch kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.”* Verzoeker is het hiermee niet eens. Hij wijst op het vonnis van de familierechtbank inzake de omgangsregeling. Verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden dat er geen financiële banden zouden bestaan met zijn kind. Wat betreft de contactmomenten is er duidelijk een opbouw van de gezinsrelatie, zo was er aanvankelijk enkel contact via de bezoekersruimte van het CAW.

Vooreerst merkt de Raad op dat verweerder, in weerwil van verzoekers betoog, geen financiële band vaststelt met zijn kind. Verweerder motiveert immers: *“Wat betreft de financiële band met de referentiepersoon, staat in het vonnis dd. 11.02.2022 te lezen dat betrokkene het afbetalingsplan voor de kosten van de kinderen nakomt, zoals opgesteld in het vonnis van 16.10.2020. Er worden bij huidige aanvraag gezinshereniging echter geen stavingsstukken neergelegd om de actuele financiële band met zijn kind aan te tonen.”* Verweerder stelt aldus vast dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat hij het afbetalingsplan nakomt. Verzoeker weerlegt dit niet.

Aangaande de affectieve banden motiveert verweerder in de bestreden beslissing: *“Hoewel aan betrokkene en de moeder een omgangsregeling omtrent de kinderen werd opgelegd door de rechtbank bij vonnis van 11.02.2022, kan niet afdoende blijken dat betrokkene effectief in de praktijk de afgesproken omgangsregeling nakomt. Het feit dat de rechtbank in het voorgelegde vonnis aangeeft dat betrokkene reeds eerder de afgesproken omgangsregeling niet naleefde, dat hij derhalve nog een kans kreeg om aan te tonen dat hij wel de omgangsregeling stipt kan naleven en de allerhande meldingen van de moeder van de kinderen vormen een begin van bewijs dat de omgangsregeling in weze niet wordt nageleefd, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel. Er kan uit de beschrijvingen in het vonnis en de allerhande meldingen van de moeder niet besloten worden dat er factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon voldoende standvastig is om van een gezinscel te kunnen spreken. Zo kan de kwaliteit en de continuïteit van de relatie tussen betrokkene en zijn kind en het engagement tegenover de referentiepersoon, door het dan wel dan niet ophalen van de referentiepersoon, niet blijken, wel integendeel. Aldus kunnen de effectief beleefde nauwe persoonlijke banden niet afdoende blijken uit het geheel van de beschikbare elementen in het administratief dossier. De 8 ongedateerde foto's doen daar geen afbreuk aan. Op 6 foto's is betrokkene te zien met referentiepersoon en/of zijn minderjarige broer W. Er kan niet uit worden afgeleid wanneer deze foto's genomen zijn, noch in welke context of bij aangelegenheid. Het betreffen slechts momentopnames. Op basis van slechts 6 foto's en dus slechts 6 momentopnames valt de standvastigheid van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon niet op te maken. In het licht van de bovenstaande uiteenzetting vormen de foto's geen deugdelijk bewijs van het daadwerkelijk invullen van het vaderschap.”* Verzoeker betwist niet dat hij in het verleden soms nalatig is geweest in de

omgangsregeling. Verzoeker licht toe dat hij al het nodige deed om zijn job te behouden. De vaststelling van verweerder dat verzoekers relatie met zijn kind niet standvastig is en er geen continuïteit blijkt van de relatie, is niet kennelijk onredelijk, nu verweerder vaststelt dat verzoeker “*dan wel dan niet*” zijn kind ophaalt. Verzoeker weerlegt dit motief niet met zijn betoog dat hij al het nodige deed om zijn job te behouden.

Waar verzoeker stelt dat het contact met zijn kind verder wordt uitgebreid doordat het contact eerst beperkt was via de bezoekersruimte van het CAW, kan hij evenmin worden gevolgd. Zo voegt verzoeker ter terechtzitting het tussenvonnis van de rechtbank van eerste aanleg Brussel van 23 juni 2023 toe waaruit blijkt dat de contacten tussen verzoeker en zijn kinderen “*zullen plaatsvinden via de bezoekeruimte van “Het Huis” (...) te Leuven*”. Aldus blijkt uit het vonnis dat de contacten met zijn kinderen thans nog steeds beperkt zijn tot de bezoekeruimte van het CAW.

Verweerder bespreekt ook de 8 ongedateerde foto's die verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd. Verweerder stelt vast dat verzoeker op 6 foto's te zien is met zijn kinderen of één van de kinderen. Verweerder stelt eveneens vast dat het slechts momentopnames betreffen en dat er niet kan worden afgeleid wanneer deze foto's zijn genomen, noch in welke context of bij welke aangelegenheid. Verweerder concludeert dat uit de 6 foto's geen standvastigheid van de relatie tussen verzoeker en zijn kind kan worden afgeleid en dat de foto's geen deugdelijk bewijs vormen van het daadwerkelijk invullen van zijn vaderschap. Verzoeker uit geen kritiek op dit motief of poogt dit op geen enkele wijze te weerleggen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Er blijkt niet dat de motivering van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat de gemachtigde van de staatssecretaris de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden. Een schending van artikel 40ter, § 2, 2° *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

In het tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM omdat er weldegelijk een gezinsrelatie is.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakte een feitelijk gezinsleven te hebben met zijn kind, terwijl hem de mogelijkheid werd gegeven dit aan te tonen, kan hij ook niet worden gevolgd in zijn kritiek dat verweerder artikel 8 van het EVRM heeft geschonden door dit beweerde gezinsleven buiten beschouwing te laten. De loutere vaststelling door verweerder dat verzoeker niet het bewijs leverde dat hij voldeed aan de wettelijke vereisten om een recht op verblijf te laten gelden en zijn verblijfsaanvraag om die reden niet kan worden ingewilligd kan daarenboven niet worden aanzien als een niet-verantwoorde inmenging in het gezinsleven. De bestreden beslissing omvat verder geen “*verwijderingsmaatregel*” zodat verzoekers grief dat verweerder het belang van zijn kinderen in aanmerking moet nemen bij het nemen van een dergelijke maatregel, niet dienstig is.

Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 9 (betreffende de scheiding met de ouder) en 18 (betreffende de verantwoordelijkheid van de ouders) van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het IVRK), merkt de Raad op dat deze twee artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN